

zasahující do oblasti hmotné i duchovní, a zaitalil původně užívaný termín *ctnost*. Čistota a přirozenost jazyka, a to i v rozhovorech, dosáhly bezprostředního účinku a vyvolaly oblibu těchto překladů a čtenáře. Svědčí proto ke cti Nakladatelství ČSAV, že přistoupilo k vydání tohoto Platónova díla, třeba s odlišné úpravě proti dřívějším dialogům.

Plátón ovšem není autorem, který by měl pro naši společnost tak bezprostřední dosah, jako např. Aristoteles (pro logiku). Ale jeho dílem se začíná dlouhá řada těch filosofů, kteří popírali hmotu jako vůdčí ontologický princip. Pro poznání začátků této řady i jejího dalšího vývoje má právě znalost Plátóna značný dosah. Platónovo dílo potřebuje dvojího komentáře, jednoho k textu a druhého k obsahu jeho filosofie. Bylo šťastným počinem ČSAV, že filosofický úvod, zastupující ovšem ne zcela komentář, dala vypracovat naší vynikající znalkyni antické filosofie J. Popelové. Její velmi jasná předmluva (a to slohově i politicky) ukazuje na společenské kořeny Platónova idealismu, na úlohu jeho negativní dialektiky, na dosah a smysl platónského mytlu, zvláště o Sokratovi aj. V předmluvě bychom však čekali odkaz na stránky Leniínova Empirikriticismu a na významnější místa z Platóna, jež je mnohdy nesnadné oddělit od autorčina výkladu. Nezvykle působí některé obraty (diskursivní, str. 8; achronie, str. 11; hezdějíni, str. 17). Nedůsledné je psaní přízvuku v řeckých slovech, která jsou právem přepsána latinkou pro širší potřebu.

Spojením prací dvou vynikajících znaleců starořecké kultury dostala naše veřejnost do rukou překlad úrovně neobvykle vysoké.

Radislav Hošek

Walter H. Gross, Zur Augustusstatue von Prima Porta. Nachrichten der Akademie der Akademie der Wissenschaften in Göttingen, I. Philologisch-historische Klasse, 1959, č. 8, str. 143—167, obr. 1—12.

Za necelých sto let od doby (1863), kdy byla nalezena Augustova socha v Prima Portě, vyšla řada studií řešících problematiku k ní se pojící. Tato je kritikou revisí tří nejnovějších prací o této otázce. (L. Pollaco, *Il volto di Tiberio*, 1955, E. Simonová, *Der Augustus von Primaporta*, 1959 a H. Kähler, *Die Augustusstatue von Primaporta*, 1959). Jde v ní o ikonografii Augustovu, o interpretaci reliéfu na pancíři, o časové zařazení, o původce sochy, o její umělecko-historický význam, o otázku, zda je to originál či kopie.

Gross počíná svým zasvěceným příspěvkem k diskusi náležitými okolnostmi, jež nejsou podrobně známy, a vyslovuje pochybnosti o některých dedukcích Kählerových. Detailní analýsou charakteristických rysů uměleckého díla, jemuž vzorem byl Polykleitův Doryforos, zjišťuje, v čem se odchýlí římský mistr od řecké koncepce, a pátrá po smyslu a účelu těchto odchylek. Uvádí svá pozorování, jež svědčí proti vindikaci sochy řeckému umělci: neřecký je pancíř s aktuální tematikou římskou. Římská je vtíravá heroisace či divinisace. Římské je roucho, jež naznačuje vojensko-politické postavení osoby; částečně odchýlný od Doryfora je postoj, ač v ponderaci a proporcích, jak ukazuje zvláště boční pohled, byl Doryforos vzorem, změněný je pohyb rukou. Dále podrobně analyzuje, jakými prostředky bylo dosaženo pořímitění řeckého modelu (struktura těla zakryta šatem, kontrastem ztlumenými draperií, rytmus postavy je jiný, akční energie byla přenesena na pravou stranu postavy rozmáčhlým gestem pravé ruky, odlišený je pohyb levé ruky i uchopení žezla, bylo-li, usiluje se o frontalitu a rozložení do šířky — socha byla určena pro pohled zepředu). V Amorovi právem neshledává portrétní rysy C. Caesara. Pokud se týká gesta pravé ruky, v níž je jen jeden prst původní a ostatní doplněné, kloní se autor k běžnému mínění, že jde o allocutio vojska, ač není pro to ve volné plastice přesvědčivě analogon, ale z denáru Octavianova. Raženého po bitvě u Actia, s tímž gestem, oprávněně dedukuje, že podobné jeho sochy v té době byly. Odmítá právem interpretaci gesta jako modlitelného (Simonová) i doplnění vavřínovou ratolestí (Kähler). Co držel Augustus v levé ruce, nelze podle Grosse s určitostí říci. V reliéfu na pancíři shledává autor Tiberia, čímž dostává oporu pro datování (po adopci Augustem r. 4. n. l.). Bosé nohy naznačují podle G., že Augustus je divus; zhožnění je podle něho naznačeno též výraznějšíma očima. Socha byla vytvořena podle jiného modelu a přetvořena ve smyslu apotheosy pro Livii, jež se mohla postarat, aby postava Tiberiova byla uvedena na pancíři a tak byla oslavěna. Nedokončený reliéf na zadní straně sochy vede Grosse po příkladu již Loesehka (1906) k soudu, že jde o kopii z počátku vlády Tiberiovy po Augustově konsekraci podle bronzového originálu, který kopista částečně pozměnil. I tak je tato kopie významnou oporou pro dějiny umění doby Augustovy a zvláště významným dílem pro ikonografii císaře Augusta.

Gabriel Hejzlár